

Ἄλλ' ὅμως, κάρ' ἀδελφός, ἔνα καί μόνον οἶδα
 πῶς τοῦτο τὸ Συνέδριον ἐσάλευσε τὴν βίδα
 καὶ τῶν κυρίων βουλευτῶν, κ' ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
 πρωτοφανῆς δόξα ἔκαθεν κατέειπε τοὺς πατέρας,
 καὶ μὲ τὸς ξένους ἔχασκεν εἰς παλαιὰ μνημεῖα,
 κ' ἀκύρωτος, ὡς λέγεται, δὲν ἔγινε καμίμια.

Ἐν οἷα πῶς οἱ εἰρηστές οἱ τοὺ Βουλευτηρίου
 δὲν ἄφρασαν πανήγυριν αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου,
 κ' ἔγραψ' ἰσά σηματοικὰ
 τοῦ Παραλαμένου πρακτικὰ
 πῶς δλοὶ προσεκήλθησαν κ' ἀπὸ τὸν Καραπάτον
 καὶ περιδρομάσαν ἐκεῖ καὶ μὲ τὸ παραπάτον.

Ἀτὰ μὲ τόνον οἰγῆλόν

Ἐλάουν ἔξω τῶν πυλῶν,

ὅπταν δ' ἔρχοντο τὰ μάλιστα ποικιλῶν
 εἰς τὴν θυμέλην ἔφρασε χωρὸς ἔξ ἑπαλλήλων.

Καὶ τὸ ἔχειροφρόνησε τὸ σύγχρονον βασιλεῖον,
 ὃ δὲ χωρὸς, ποῦ σκέπτεται πῶς θὰ τοῦ λείψ' ἡ στέγη,
 μὲ πόνον ἔχαιετ' ἔστιν τὸν διαφρηλῆτον ἦλλον,
 ποῦ τὸν Ρωμηῶν τὰς κεφαλὰς κατακοφύρωσε φλέγει.

Κ' εἶπε περὶ τοῦ Κρέοντος μὲ τρεῖς στροφὰς ὠραίας
 πῶς ἔ' ἀποκόνη μελετῶν ἑπαλλήλων κρείας,
 κατόπιν εἶπε τῶν ἑπτὰ
 τὸν πόλεμον ἐκείνον,
 καὶ πῶς θὰ τῶνε τὰ λεπτὰ
 τὰ σμήνη τῶν κηφῆρων.

Κ' ἀπέμειναν ἐμβρόνθιοι πολλοὶ τοῦ Συνεδρίου
 κ' ἕνας μεγάλος ἄγγελος τοῦ Χρηματιστηρίου
 μὲ δρόμον ἔφρασε ταχύν, ποῦ λες πῶς εἶχε νέφτι,
 καὶ γὰ τὸν Πολινεῖων
 ἀνέφερε μὲ φρέκιαν,
 κ' εἶπε γὰ τὸ συνάλλαγμα πῶς ὄλο καὶ ἐξέπτεται.

Ὁδὸ μὴν προσῆλθε, Περικλή, κ' ὁ μάνης Τειρεσίας,
 κ' εἰσακοπήσας οἰωνοὺς καὶ σφάγια θυσίας,
 εἶπε πῶς σύννεφα πυκνὰ παρατηρεῖ στὸν Αἴμιον,
 κ' ἦλθε κατόπιν σοβαρὸς κ' ὁ νεανίας Δίμων,
 οὐκ ἠρητῆς δεινότητος εἰς ὀπλιμοὺς πολέμων.

Κ' ἄρχισε μὲ τὸν Κρέοντα συζητήσαν, ζευζένη,
 ποῦ φαίνεται γὰ τὸν στρατὸ καλλίτερον τουφέκι,
 τὸ Μάουζερ, τὸ Μάνιχα, κ' καὶ τὸ δαδὸ συγχρόνος,
 κ' ἔφερε τὴν γνώμην του καθένος φραμαρῶτος.
 Μὰ τὸτ' ἐρώναζα κ' ἔγω : θαρρῶ, καλοὶ μου φίλοι,
 πῶς εἶναι προτιμότερον τὸ πάλαι κάρφοπέλι.

Περὶ τῶν νέων ὀπλιμῶν καθεὶς ἐσυλλογίζετο
 κ' ὁ κόσμος εἰς τὸ Στάδιον ἀφώνως ἐφρογίζετο,
 κ' ἀπ' ὀλους ἔρχοντο ἄδρος
 ἀρχαϊκείατος ἰδρώς.

Καὶ τότε, φίλε Περικλή,
 ὅτ' ἡ βυτρη κερκίδα
 τὸ φάντασμα τοῦ Σοφοκλῆ
 μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα.

Ἦγε καὶ στάθηκε ψηλὰ
 κ' ἄρχισε μόνος τὰ γελᾶ,
 καὶ κόσμον ἐκαμάρωσε
 ποῦ ποιεῖται,
 καὶ καταμαξιλάρωσε
 καπέλα γυναικῶν.

Π. — Γὰ τοῦτο πέραν σήμερα κ' ἔγω, βρὲ φραμαρῶτον,
 ὁδὸ μαξιλάρως καναπέ καὶ οὐ μαξιλάρων.

Τὰ νέα Βάγια κ' ἡ Βουλὴ κ' ὁ Αἰζάρος τοῦ Φαδοῦλᾶ.

Ἐρδε Αἰζάρος περδὲ,
 φεύγον τὸν ἐχθρὸν ὁρδαί.

Βάγια βάγια τὸν βαγῶν... καθὲ πόθος ἐπιληρώθη
 κ' ἡ τῆς Σάμης ἐκλογὴ οὐ ὁδὸ τμήματ' ἀκυρώθη,
 κ' ἔκταναν ἀρχὴ καλὴ μὲ κομπόσις μαγκουραῖς
 κ' εἶπαν πῶς ὀλίγον δεῖν ἔ' ἀκουσθῶν καὶ κομπουραῖς.

Ἐν δνόματι τοῦ νόμον πλαινεῖ μέσα κ' ἡ φροῦρὰ
 μὲ τὴν λόγην τῆς ἐφ' ὀπλου γὰ ἔ' ἀρχιστὴν τὰ παρὰ.
 Τέτοιαις φράσις σὸν κ' ἐκείνας, ὅπου πῆρταν σὸν βροχῆ,
 τέτοια μαγκουρῶδων μύτρα
 δὲν τὴν ἀκουσ' ἔως τῶρα
 τῶν Ρωμηῶν τὸν Παραλαμένο καὶ κανεῖς θεομῶς μὲ χί.

Ἦ Κορδόνι, μὲ τὸν γέρο
 τοῦ Κομβέρον βαβαλιέρο,
 βγάξις τὸν Καρβαλιέρο, Κεφαλλῆνα ζῆλευτὸν
 μεταξὺ τῶν βουλευτῶν,
 βγάξις κ' ἄδρα τιμημένον ὄπως τὸν Ποταμίανον
 γὰ μὲ ἄναγκῆς πάλι νέους ἕμους τὰ σοῦ κίνα.

Ἐρδε, κόμμα θεσοφῶγο,
 ποῦ σὲ λένε κ' ἔδινω,
 κ' ἔχεις τὸν παπποῦ τὸν μάγο,
 στύλο Συναγματικῶ.

Ἐρδε Αἰζάρος ἐανά,
 καὶ τοῖσι τὸ παιδία
 ὅτ' ὄν παπποῦ τὸν Κορδονᾶ,
 ποῦναι γ' ἀκυρώσις μάνια.

Ἐρδε σῶφρος, Κορδονῆν,
 τὴ Βουλὴ μὲ νέα κλήν...
 κ' ὁ Βουδοῦρης τὸν Μπουφῆδον
 κηγελοῖον τὸν λεί.

Ἦ ποτίσμε, ἢ σκαλίσμε,
 καὶ τὸ γέρο Ντεληγᾶνην
 μήτε προῦπολογίσμε,
 μήτε τίποτα δὲν φρεῖνε,
 μόνον μ' ἐπιλοῖαις κωφῶνε
 καὶ τὴν Σάμην ἀκυρώσει
 γὰ τὰ φρέη τὸν Βρυῶνη.

Βάγια τῶν βαγῶν πατὸ
 καὶ τὸν Αἰζάρο κηαῦ.
 Ἦ ἔδε πάλ' ἡ κομπουβάγια,
 πάρτε, διαβόλοι, βάγια.

Καὶ κωμῶσαι ποικιλίας,
 ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Σίγμα Βλαστοῦ τὸ Σύμμικτα, σπουδαῖον λογογράφου,
 βιβλίον πρὸς ὀφείλιαν τοῦ Παναγιῶν Τύπου.
 Εἰς πᾶσαν Ἀλεξάνδρειαν καὶ Κάϊρον πωλεῖται,
 ἀλλὰ κ' ἔδω' στὴν Τραπεζᾶν τῶν Ἀθηνῶν, πολιτῶν.

Λόγος Διοσκουδοῦ, Δεσπότου τῆς Ρεθύμνης,
 ποίμνητος ἀξίως τὰ πρόβατα τῆς πολιτικῆς,
 ἀπαγγελθεὶς μὲ τῶνον πέραν πρὸς Παραῶνας
 κ' ἄλλους ἐπισκεφθέντας τὴν Κρήτην πατριώτας.

Ἄποψ' στῆς Φῶν-Δόντινερ νέον κονταῖετο πρῶτης
 καὶ τῶν Μουσῶν ἔς σπέθη καθένος διασώτης.